

Н. Пушкировъ.

Цѣлина.

Единъ баща далъ на тримата си синове по равно количество пари и ги оставилъ свободни да вършатъ съ тѣхъ, както намѣрятъ за добре. Първиятъ синъ пропилялъ даденитѣ му пари. Вториятъ ги закопалъ и запазилъ непожтнати, ала и безъ всѣ-каква полза, както за себе си, така и за ближнитѣ си. Само третиятъ синъ ги вложилъ въ работа и ги удвоилъ.

Тази приказка напълно подхожда за насъ българитѣ.

Надарена бѣше нашата земя съ хубави гори, благодарение на които нито страшни суши настѣпваха, като лѣтошната, нито опустошителни градушки падаха, нито наводнения се случваха. Ала ние както първия неразуменъ синъ въ скоро време опустошихме горитѣ, разпилѣхме божата дарба, безъ да помислимъ за печалнитѣ послѣствия отъ обезлесяването на нашата страна. И днесъ гледаме, какъ сушата изгаря посѣвитѣ, какъ се изплъзва изъ ржцетѣ на работника-селянинъ плодътъ на цѣлогодишенъ трудъ, какъ пороищата засипватъ хубави плодоносни ниви, какъ градушката за мигъ унищожавя радостта на селското семейство и го хвърля въ крайна сиромашия.

Въ друга посока ние настѣпваме и като втория синъ, който закопалъ даденитѣ му пари: оставили сме голѣма частъ отъ майказемя неизползувана — това е нашата **цѣлина** (меригѣ, чаиритѣ, геренитѣ, садинитѣ).

Около повечето села и градове въ България има значителна частъ земя, която се държи необработена, само за пасище, мера, геренъ. Тази частъ земя наричаме съ едно общо име „цѣлина“. За нея трѣбва да кажемъ нѣколко думи, защото не бива да се